

בינתיים טענו כבאי רחובות כי הטילול היה מוצדק בהחלט וכי כל השטח שעברו הנו שטח פעולתם * אותו נסעו להכיר. אך הס' ברה שנשמעה בחקירה, כל המכונית נלקחה כדי שהמטיילים יוכלו להתענג על שפע מים מתוקים בלב הערבה, היתה יותר מת- קבלת על הדעת.

משפט

האכר קנה מקרר

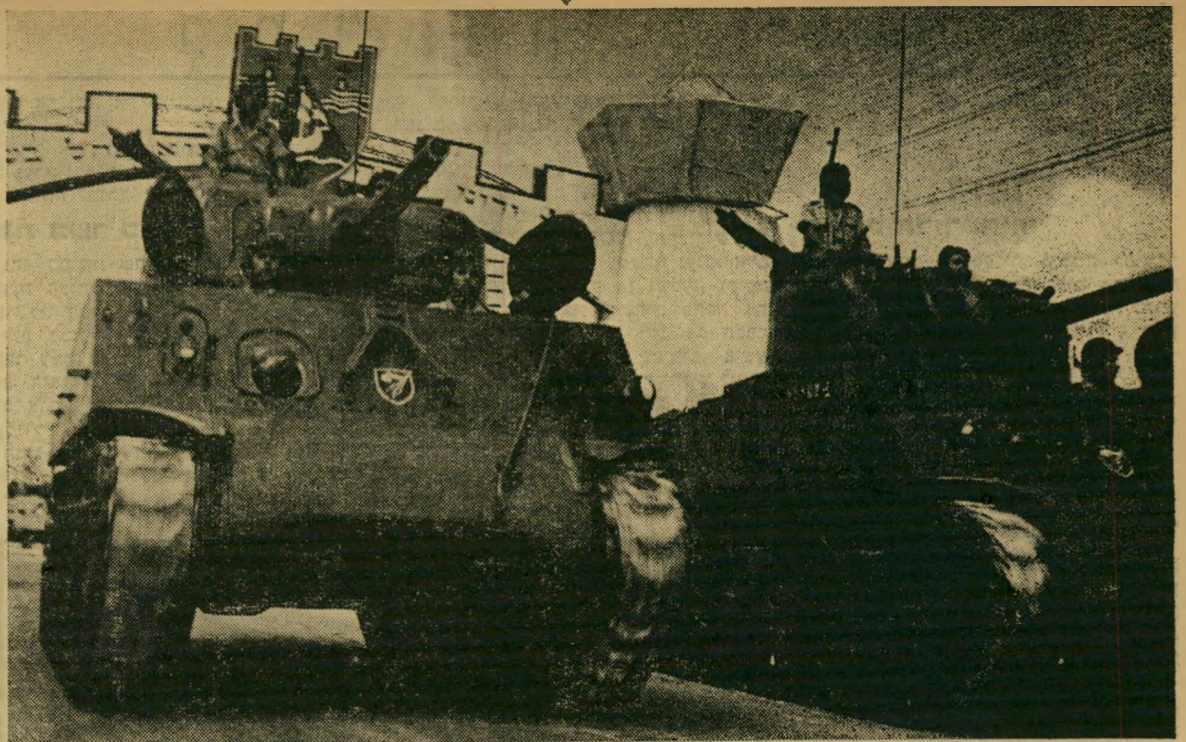
שופט השלום התל-אביבי, ישראל בן-חנן, החליט להיות סבלני כלפי הנאשם שעמד לפניו. סוף סוף לא בכל יום עולה על הדוכן איכר מבטן ומלידה שאינו בקיא בהלכות בית הדין ולעתים גם שואל שאלות במקום להשיב עליהן.

האיכר, אפרים ברנץ ממושב באר טוביה, היה עובד אדמה אופיני, כבן 45: נעול מג' פים מלוכלכות בוק, לבוש מכנסים רחבים, מעיל עור בעל צווארון פרוה, וחבוש כובע קש מרופט שבקושי עלה בידי השמש לשכ' נעו להסירו, כיון שהסתיר את כל פניו. ברנץ נראה אומלל ממש כאשר ישב בתא הנאשמים. אשמתו לא היתה חמורה כל עיקר, אולם ניכר ממראה פניו כי החשש מכרסם בלבו כאילו עמדו לנשלו מעל אדמתו או להשליכו לכמה שנים לבית הסוהר.

פרידה קשה. האם אתה מודה כי... קנית מידי קורט כהן מקרר חשמלי מתוצרת פילקו מ' 24885 ללא קבלת רשיון רשמי? שאלו השופט. במקום תשובה קצרה הודה ברנץ באשמה אך התייחס כי מכר שתיים מפ' רותיו, תפארת הרפת שלו, כדי לקנות את המקרר שעמד להציל את חייו. הוא היה חולה קיבה והרופא דרש ממנו להניח את כל מזונותיו במקרר. רשיון לא קיבל לקנית מקרר, לכן קנה אותו במחיר גבוה מכהן.

כעסו גבר כאשר, לבד מכהן, עלו עוד של' שה נאשמים על הדוכן, הודו כי מכרו זה לזה את המקרר, הרוויחו סכומי כסף ניכרים, עד שהגיע המכשיר לידיו של ברנץ. הוא לא השלים עם העובדה ששילם כ-200 ל"י מיותרות, שלח מבטיזועף לעבר הנאשמים, סינן בשקט: "הייתי יכול בסכום זה לזרוע דונם תפוחי אדמה!"

* לבראשבע (100 ק"מ מרחובות) טענו הכבאים, 'צאו כבר פעמיים לכיבו' דליקות.

מיצער צה"י בחיפה: חיל השריון עובר את שער הנצחון שהוקם עידי העיריה

זה, שניים נהרגו, רבים נפצעו. הכל לעיני הורים, אחים, בנים. אחת הנשים ליטפה את שצרות בנה, בעוד כף רגלו היתה קטועה. ברחובות שרר אבל כבד אותו יום. אולם כמעט איש לא ניסה לשאול את השאלה שנשאלה בכל מקום אחר בארץ: מדוע יצאה מכונית כבאים לטילול? הרחובותיים לא רצו להוסיף שמן על המדורה, השלימו עם הגורל שהתאכזר אליהם. המשטרה פתחה אמנם בחקירה מקיפה, אולם לגביה אין כל בסיס להאשמה. טיול אינו אסור לפי החוק. רק במקרה שיוכח כי המכונית היתה מקולקלת לפני הנסיעה או שהנהג נהג בה ברשלנות, תוכל לערוך תביעה פלילית.

הצבאים-באלטיים*, שהוכירה סרטור ה' ליבורי בצבעים.

בוז אחר זו הוצגו בפני הצופים פעלולי אורות, תרגילי סדר, בחשיכה ברובים משו" חים בצבע זרחן, תמרון קרבי בו נטלו חלק מוקשים צהובי-אש, קיטות אדומות, ירוקות, לבנות, כדורי זרחן.

המיסגן כולו דמה ליצור שבין הגבולות: לא די קצוב ונוקשה כדי להיות מיסגן צבאי וגם לא די רך וקליל כדי להיות חצונה אמנותית.

אסונות

סכוב אל המדרון

האוסובוס גדוש הנוסעים שיצאו לטילול לערבה ולסדום, האיש את המהירות לפני המורד התלול והמסוכן שהתפתל כעשרה קילומטרים לפני סדום. גברים, נשים וילדים סתחו בשירה עליזה, נפנפו בידיהם לעבר מכונית כבאים שנסעה מאחוריהם ושנשאה את השם "השלשה". בלה פומרנץ, אשה בגיל העמידה, לא גרעה עין מהמכונית האדומה. הרהוריה החזירו אותה כמה שנים לאחור, עת נהרג בנה אברהם במלחמת ה- עצמאות. היא שלחה מבט אל הכתובת, "הש' לשה"; אברהם היה אחד מהם. אך הזמן החל מרסא את הפצעים. האשה חיכה לעבר שני בניה הנותרים, יעקב וחיים, שישבו על מכונית הכבאים ונפנפו לעבר אמם.

12 איש ישבו על מכונית הכבאים מרחוק בות. לבד מהשלושה, שישבו ליד הנהג, הסתדרו השאר בצדי השלד, מאחורי חגורות העור הרגילות, שהגנו על הנוסעים מפילה אפשרית בשעת הסבובים החדים. המכונית נסעה אותה שעה במהלך השני, במהירות לא גדולה, אולם בגלל המורד התלול והסכוב שבסופו, לחץ הנהג על בלמי הרגל, נכח כי אינם פועלים. ביחד עם חברו שישב ליד החל למשוך בבלם היד. אולם כאן הכריעו מספר הנוסעים הרב ושתי הטונות של מים שהיו במיכל. הבלם לא עצר.

שתי אפשרויות. הכל לא נמשך אלא שניות ספורות. האוטובוס נסע לפני מכר' גית הכבאים החל מאיש לפני הסכוב, נוסעיו לא ידעו מאומה על האסון העומד להתרחש. הנהג הכבאי ניסה להחליף את המהלך, כדי לעצור את המכונית, אולם אי הצלחתו בכך גרמה לשחרור המלא של תא המהלכים. אותה שניה היו שתי אפשרויות לפני הנהג: להתנגש באוטובוס או לנסות להסתובב ימין-נה במהירות גדולה.

האפשרות הראשונה היתה, לדעת הנהג, עלולה לגרום לאסון גדול לנוסעי האוטובוס. הוא בחר בשנייה. בלה פומרנץ לא הספיקה לראות הרבה. היא שמעה לפתע צפירה חזקה, ראתה את המכונית האדומה חולפת על פניה במהירות עצומה. כעבור רגע מהרה בכל כוחותיה לעבר המכונית המהופכת. ליד הכתובת "הש' לשה" גסס לעיניה בנה יעקב בעוד חיים נסעו פצעים קלים.

המראה היה איום. המכונית, שהתהפכה על צדה השמאלי, מעכה את יושביה בצד

* אשר אחד מהם בוצע לצילוי "מחול" האש" של דה'פליה.

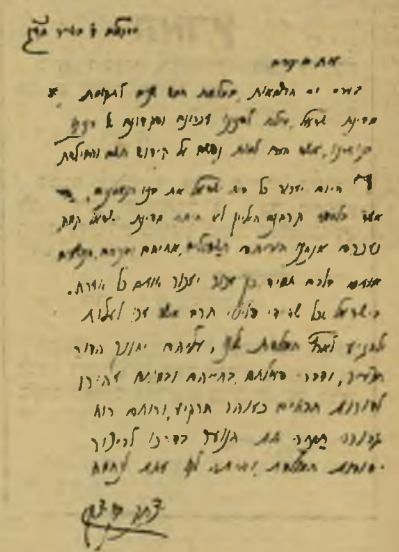
יום העצמאות

אחים יקרים

ככל שמתרחקת מלחמת-העצמאות, הופך כיום הלילה מאנשים-של-בשר-ודם לסמלים לאומיים מופשטים. זהו תולדין אכזרי, אך טבעי. לא נכנעים לו: הוריהם השכולים, המנסים, לשוא, להנחיל את כאבם האישי לצבור הרחב.

השנה עשה אב שכול אחד גיססה יפה. ערב יום העצמאות ישב יצחק בן-צבי, נשיא המדינה, שחלה בדלקת ריאות, כתב בכתב-ידו איגרת אישית לחבריו, ההורים השכולים האחרים. האיגרת, שהודפסה בכתב-ידו, נש' לתה על-ידי המדור להנצחת-החיל לאלפי משפחות בכל רחבי הארץ שהניחוהו ליד תמונות הרוחות של צעירים מחייכים במס' גרות שחורות.

המכתב:

שום מחפזים לא הוסף. מרכו תגינה העצמאות היה השנה בחיפה, בה נערך ה' מצעד הצבאי, שעבר הפעם, הודות לסדרים המופתיים, להתנהגות הנטלה של החושבים, בהצלחה ללא תקדים.

בשניות צופות צעדו יחידות הצבא מ' שער העליה ועד לגשר של, מרחק של שבעה קילומטרים, כשמאחורי כל יחידה שני מתופ' פים. במת ההדפעה היתה הרחק ממרכז העיר, למרגלות הכרמל, ועליה קבל הרמטכ"ל רב אלוף מרדכי מקלף את המצעד.

בעוד טייסת גדולה, שכללה מטוסי קרב ומפציצים רחפה מעל בגובה רב, טיטרנו סוקים כבדים בעשרות ברחובות העיר, בין שורות האזרחים הבאים.

כאשר נסתיים המצעד ונתפורד הקהל נחברר כי החיפאי הוא הממושע שבאורחי הארץ: שום מחפזים לא נפרץ או הוסל בעת המצעד או לאחריו.

יצור בין הגבולות. לעומת המיצעד החיפאי, לקה המצעד הלילי של צה"ל, שנערך באינטריון רמת-גן, בחופס אוירה. קשה היה לצופים לעקל את תפישת התרגילים

